demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 16 de març de 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-12º, 2ª, Barcelona

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 19

UNA MANCOMUNITAT AMB 3.000 POLICIES MÉS

En Martín Villa va estar a Barcelona, es va reunir amb uns trenta batlles, dels municipis amb més de 20.000 habitants i els va prometre —no cal dir que amb gran alegria de tots aquests "batlles-facha"— un total de 3.000 nous policies, que els batlles han de veure com instalen en unes 50 noves comisaries. El ministre es va explicar: "En aquests moments estem en disposició de treure les forces de Policia Armada al carrer, cosa que fa uns mesos potser no hauriem pogut fer". Si senyor!. Cada cosa al seu temps, que Déu premia als que saben esperar. Fa uns mesos, immediatament després de les eleccions, la UCD encara no podia fer segons quines coses. A sobre de negar-se a qualsevol mena de depuració del aparell de l'Estat no podia fer "demostracions" com la d'aquest últim diumenge a Barcelona. A sobre de negar la sobirania nacional i imposar uns règims autonòmics fets a les Cortes de Madrid, no es podia despenjar amb un projecte Constitucional ("De la organización territorial") com el que va treure a sobre de la taula el dia que el PSOE va abandonar la ponència constitucional. A sobre de voler governar amb un 35% dels vots i mantenir la llei franquista "de régimen local", no podia fer el que ha fet amb el batlle de Madrid, ni molt menys aplaçar sense límit les municipals "pel moment que els convingui".

Perquè si haguessin fet tot això, fa uns mesos, tothom s'hagués adonat de fins a quin punt les eleccions no canviaven les coses, de fins a quin punt la UCD era la continuadora de la negació i el atac a les llibertats, que caracterità al franquisme. S'hagués vist massa clar com la política de "consensus" a les Cortes, era un cul de sac, i com calia una mobilització constant —basada en la unitat dels grans partits obrers— per mantenir els drets conquerits i guanyar-ne de nous. Això encara és mes clar a casa nostra, on s'hagués vist de seguida com un govern "de concentració" en derredor d'un home que parla de "el meu estimat amic Martin Villa" ens posava totalment en mans de la UCD. Tanmateix, avui ja se senten prou forts com per a amenaçar-nos amb una Mancomunitat de diputacions provincials. Si no hi som d'acord, 3.000 policies ens poden ajudar a "raonar". ■

P.P.

BELLOCH - MARTIN VILLA
«de tal palo tal astilla»

Com en els vells temps, els dies 1 i 8 de febrer del 76, vem tornar a córrer per l'eixampla barceloní. Com en els vells temps, una manifestació convocada per uns objectius amb els que s'identifica tot el poble, reb per resposta la prohibició i la contundència brutal de l'aparell repressiu. El dia 12, com el dia 9, quan la policia atacà la massiva manifestació d'estudiants davant mateix de Can Tarradellas, es demostrà que en Belloch Puig està emulant en Martín Villa en els seus millors temps de Governador Civil de Barcelona. Ho fa amb tanta constància que els comunicats de Governació tornen a tenir aquell regust franquista de fa uns anys, com aquell de fa dues setmanes en que justificava la intervenció de la policia a la Universitat (recordem-ho: trencadissa de vidres, trets dins les facultats, estudiants hospitalitzats per impactes de pilota a l'ull...) basant-se en la "coacció" que "elements minoritaris armats de barres i cadenes" exercien sobre els estudiants... oblidant-se el petit detall de caracteritzar-los com a feixistes que eren i d'explicar perquè col.laboràven d'allò més bé amb els seus homes de la "nova imatge".

Ben mirat, però, no és gens d'extranyar aquesta actitud. El període de la tolerància —si es que es pot caracteritzar així— sembla haver acabat. I aleshores es compleix l'altra dita de "el que tuvo retuvo". A nosaltres no ens sorprén gens, potser sí els extranyi aquest "tomb a la dreta" a aquelles forces d'esquerra que el consideràven com a demócrata, com a home adeqüat a aquest període "predemocràtic".

Justament aquestes forces, el PSC-PSOE i el PSUC són les que hem vist abstenir-se el passat diumenge (fent excepció, és clar, dels nombrosos militants d'aquests partits que hi eren presents), en funció "d'evitar un enfrontament amb l'exèrcit", d'adoptar una posició "serena i responsable", etc. Com a alternativa proposen una "setmana per la llibertat d'expressió" que ha de culminar el divendres 17 amb un míting central, i consistent amb actes descentralitzats, xerrades —cosa important— però evitant qualsevol perspectiva de mobilització. Un exemple de la moderació a que s'arriba el tenim en l'acte organitzat pel PSUC al Poble Nou a on estava previst projectar el "Noticiari català" sobre Els Joglars; doncs bé, això també va semblar massa fort i la filmació no es projectà.

Nosaltres ja hem dit prou vegades a on porta aquesta actitud: a la desmobilització, a la desmoralització i la impotència davant els "poders fàctics" de la burgesia. Com dèiem en el darrer DEMÀ, el que cal és donar forma i contingut al desig de lluita que existeix entre els estudiants, els treballadors, entre tot el poble. Aprofitant aquesta "setmana", malgrat la poca ànsia de qui la convoca, per aconseguir a tot arreu pronunciaments en favor de l'amnistia pels Joglars i la llibertat d'expressió, a les Universitats, llocs de treball, associacions de veïns, etc.; pronunciaments que es tradueixin en accions externes: pintades, pancartes, marxes, mantenint el clima de lluita i possibilitant així una reacció ràpida quan es conegui la confirmació d'en Coloma Gallegos. ■

Pep Roca.

TOT EL CAMP EN VAGA

Aquestes són les reivindicacions dels Pagesos

- Exigència d'uns preus mínims que garantitzin l'estabilitat del sector.
- Substitució del sistema de Cambres Agràries per un altre que normalitzi la representació dels sindicats.
- Adequació de la Seguretat Social Agrària.
- Cessació immediata de les importacions de pera i vi.
- Congelació dels deshacis als aparcers fins que no entri en vigor la nova llei d'arrendaments prevista al Pacte de la Moncloa.
- Exigència d'una negociació ràpida i directa amb el Govern sense acceptar intermediaris ni òrgans intermedis.

La Unió de Pagesos, el sindicat unitari dels pagesos catalans ha cridat novament a la lluita. Les seves reivindicacions tretes del comunicat que ha distribuit, les podeu veure el requadre. Les carreteres de totes les comarques d'arreu de Catalunya tornen a estar plenes de tractors com a primer pas d'una sèrie d'accions que emprenen els pagesos si el govern no dóna resposta immediata i satisfactòria a les reivindicacions expressades.

La lluita ve de lluny

Fa ja un any els tractors van sortir a la carretera, els pagesos ja estaven tips d'esperar. Aquella era una vaga a escala d'estat, i els tractors van tornar a casa quan el govern va prometre que les seves reivindicacions serien escoltades. Es ara, quan veuen que res ha canviat, que tornen a sortir com a primer pas d'una sèrie de mides més dràstiques com són el cessament dels suministres als mercats, el boicot a les fires agrícoles, i altres a decidir i que espontàneament van fent els pagesos (retirar estalvis dels bancs, repartit llet gratuitament, etc.).

El govern encara no havia dit res, únicament havia amenaçat amb la retirada del carnet de conduir als propietaris dels tractors aparcats a les carreteres.

Es respira ambient de vaga general

Aquesta vegada la vaga és cada vegada més massiva, els tractors es compten per centenars a cada un dels punts comarcals de concentració, i van en augment. El diumenge dia 12 es podia ja parlar de que tota la Catalunya rural estava paralitzada. A més a més a molts mercats —a Balaguer (La Noguera), Tarragona (El Tarragonés)— hi manquen suministres; a Valls (l'Alt Camp), moltes botigues tancaren. El diumenge a molts llocs es feia boicot a les "boites" i s'organitzaren festes populars.

segueix a la pàg. 2

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA IV INTERNACIONAL LCR

Instituts "Infanta Isabel" i "Juan de Austria":

EN LLUITA PER LA COEDUCACIÓ

Realment, sembla mentida que encara avui dia puguin perviure aquests tipus de problemes: la darrera setmana, davant la negativa del Sr. Gil (director del I.N.B. Juan de Austria) a respondre en una assemblea de tots els alumnes, en la que exigien una definició clara i concreta de **coeducació** pel proper curs acadèmic, els estudiants varen decidir manifestar-se i demanar la dimissió del Director. Aquest però, respongué amb la **tancada del institut i la suspensió de totes les activitats acadèmiques** durant una setmana.

Francament, ens sembla una mesura intolerable i fora de lloc, que ens recorda els millors temps de les "tàctiques dures" del franquisme. La coeducació, durant els darrers anys, s'està imposant als parvularis, escoles i instituts, demostrant-se com la millor manera de possibilitar un ensenyament sense discriminacions de sexe i afavorint ja des de petits, una relació entre nois i noies molt més sana. Però, si 40 anys de dictadura van aconseguir exterminar quasi totalment la coeducació, acceptada i reconeguda durant la República, encara ara hi ha gent interessada en mantenir una educació separada, discriminatòria i sense cap sentit, la qual cosa d'altra banda, només pot beneficiar els que durant tants anys han estat –i encara estan– reprimint un ensenyament més lliure i més científic.

Aquesta lluita desenvolupada tan ràpidament en aquests dos instituts, fou iniciada a rel l'acceptació al darrer Claustre del Infanta Carlota (femení) de la solicitut de les alumnes d'ensenyament mixte el curs vinent, considerant además la favorable situació geogràfica dels dos instituts, els quals formen part d'un mateix edifici. Però aquesta mesura, per tenir validesa havia d'ésser acceptada recíprocament per la direcció del Juan de Austria.

La reacció a la tancada i a la negativa del director del Juan de Austria, no s'ha fet esperar: murals, pintades, assemblees, i fins i tot ha provocat la presentació de dimissió de la sub-directora.

En acabar aquestes línies, la lluita no ha acabat. Els alumnes s'han unit en l'acció i no pensen enretirar-se: **la seva reivindicació és justa**, i cal que els altres instituts, masculins i femenins, es solidaritzin per cal que aconseguim d'una vegada, l'educació mixta.■

M.B.

LES TREBALLADORES, PROTAGONISTES DE LA DIADA

Com ja vem anunciar al darrer número de "Demà", la darrera setmana es commemorà la Diada Internacional de la Dona Treballadora, que d'ençà l'any 1910 se celebra el 8 de Març. En el mateix número de "Combate" adjunt en aquest Demà, fem una valoració global del que pensem ha estat aquesta diada arreu l'estat espanyol, però creiem que cal precisar unes quantes qüestions d'aquí Catalunya.

A Terrassa totes les activitats es concentraren el dissabte dia 11, realitzant-se un míting i una posterior manifestació.

L'acció més important realitzada a Barcelona, a més de la Festa-Míting que comentàvem la setmana passada, ha estat la manifestació del mateix dimecres dia 8, que aglutinà al voltant de 5 mil persones. Aquesta manifestació ha significat un pas endavant, el qual s'expressà de diverses formes:

– d'una banda, pensem que hi ha hagut un **canvi qualitatiu** en la composició de la gent respecte l'any passat, doncs hi havia una forta assistència d'homes i treballadores, afegint-hi també, la presència de bastants partits polítics que recolzaven la manifestació.

– d'altra banda, el tipus de consignes que es va cridar, se centraren fonamentalment entorn la problemàtica de la dona treballadora i les seves reivindicacions actuals.

Això és molt positiu, doncs ajuda a orientar la perspectiva política del moviment de les dones, donant a la seva lluita un caràcter de lluita de classes i lligam amb el moviment obrer, i en aquest camí, desvetllar, l'únic responsable i interessat en mantenir l'opressió masclista: la burgesia i les classes dominants.

Una qüestió a remarcar és el judici que se celebrà el mateix dia 8 pel matí, contra una treballadora que denunciava els mals tractes físics que va patir del seu jefe, només pel fet d'ésser dona. Aquest fet, donà un caire més viu i palpable a la Diada.

En resum doncs, pensem que aquest 8 de Març ha suposat un reforç i consolidació al moviment d'alliberament de la dona. Però no volem acabar aquest article, sense expressar una crítica a la premsa diaria (en concret, al Tele eXpres) que, en informar de la Diada, posaren tot l'accent a la cremada de revistes pornogràfiques a les Rambles, per part del sector radical del moviment feminista. Malgrat estem en total desacord amb aquest tipus d'accions i respectem la llibertat d'expressió i de informació a la premsa, rebutgem però la parcialització conscient de la informació, la qual minimitzava además altres activitats més representatives del moviment, com va ser la manifestació.■

M.B.

Escindit el FAGC

UN PAS ENRERA PEL MOVIMENT HOMOSEXUAL

El diumenge 5 de març es produí una escissió dins el FAGC quan es reunia la segona sessió dé la V Assemblea, del que era conegut com "l'últim moviment unitari que hi havia al país".

A la primera sessió, celebrada el 12 de febrer, va ser presentat per part de la "Comissió Coordinadora" un text de valoració de la campanya del desembre passat (míting del Niza i manifestació) en el que es feien un seguit de valoracions força allunyades de l'esperit del "Manifest" del FAGC. En síntesi, podriem dir que venien a representar les posicions de la corrent radical dins el moviment, és a dir, que la homosexualitat és en sí mateixa revolucionària.

En aquella sessió tingué lloc una discussió entre partidaris del text de la Coordinadora i militants que el criticaven, fins i tot s'invocà a Lenin per un cantó i a Bakunin per l'altra. El debat, però, arribà a un impasse, i es decidí convocar la 2ª sessió pel 5 de març.

Abans de que aquesta es realitzés, però, hi hagué reunions separades de les dues corrents, que podriem caracteritzar i anomenar com corrent **radical** l'una i **política i quotidiana** l'altra. La primera d'elles, amb més nombre de militants, decidí una sèrie de normes de funcionament de l'assemblea, a saber: intervencions no superiors a 5 minuts, no més de dos folis (!) si són escrites, facultats de la mesa per a poder tallar les intervencions.

L'altra corrent, que es reclamava i reclama del Manifest, de la tradició del Front, elaborà un texte de 16 folis (!), que es pensava proposar com a text de tendència, i que no va poder ser llegit, justament perquè fou aprovat el reglament abans esmentat. La majoria relativa de la corrent radical determinà també que els 3 components de la taula (moderador, secretari d'actes i donador de paraules) pertanyessin a ella. Seguidament es passà a la lectura del texte de la Coordinadora ja conegut, i, després d'un petit debat es digué que ja s'havia discutit prou el 12 de febrer i que calia passar a la votació. Aquesta es realitzà efectivament i aparegueren tants vots a favor com abstencions. Les abstencions corresponien a la tendencia política i quotidiana que així volia demostrar la seva voluntat de diàleg i d'unitat. Després d'això un militant va llegir un text signat per més 30 persones i que demanà l'autodissolució del FAGC, en funció de que segons ells s'havia convertit en un organisme burocratitzat i que només prenia contacte amb partits polítics, sense realitzar treball per la base.

Es produí aleshores una discussió i a continuació hi hagué un descans, que aprofità la tendència "històrica" per plantejar la formació de **tendències** organitzades dins el FAGC. Es produiren discussions acalorades, tergiversació de posicions, acusacions de "manipuladors", etc. En aquell moment, una companya del Col.lectiu de Lesbianes criticà la situació i anuncià que es retirava junt amb el Col.lectiu, aplaudint-se la seva intervenció. Enmig de la confusió, tota la tendència radical va fer el mateix mentres la resta aplaudia.

Restaren doncs a la sala menys de 50 membres que es van plantejar deseguida la necessitat de redactar una nota de premsa, convocar un altre Assemblea i reestructurar el Front. Es decideix seguir amb el nom de FAGC, ja que es reclamen del Manifest i en fan part els "històrics" de l'organització.

El FAGC doncs, ha quedat reduït a menys de la meitat dels seus membres. Realment, es tracta d'un trista experiència, i de la demostració de la manca de voluntat d'una sèrie de companys de seguir units, encara que amb diferències, dins d'un mateix organisme unitari. La clarificació és necessària, sí, però no és incompatible amb la unitat del moviment. El que s'ha aconseguit rebutjant la possibilitat de mantenir la unitat, exercint el "dret de tendència", ha estat un cop molt dur, del que el moviment gai tardarà en refer-se i totes les seves corrents en patiran les conseqüències.

Pep Roca

TOT EL CAMP EN VAGA

ve de la portada

A Girona (El Gironés) es regalaren mil litres de llet com a protesta per les 17,25 ptes./l. que cobra el productor i les 32 que paga el consumidor.

Les assemblees que acompanyen les mobilitzacions, normalment són molt massives. A Reus (El Baix Camp) són de unes 4000 persones, a l'Urgell de prop de 5000. El diumenge les assemblees combinaven la mobilització amb la festa.

Una altra de les accions empreses pels pagesos és retirar els estalvis de les Caixes i Bancs. Això, que crea a aquestos últims nombrosos problemes de liquiditat, és com a protesta per la dificultat d'obtenir crèdits i per la manca d'inversions al camp.

Encara cal negociar amb Madrid

El camp català, encara que té la mateixa problemàtica general que el de la resta de l'estat, posseix una configuració molt determinada i això fa més necessari encara que sigui regit des d'aquí. Encara que en Tarradellas fos rebut per prop de 5000 pagesos a Sidamunt (l'Urgell), els camperols catalans només poden negociar les seves reivindicacions amb Madrid. Una comissió de tres membres de la Unió de Pagesos va sortir el dijous de Santa Susana (El Maresme) cap a Madrid per a negociar amb el Ministre del ram.

Mentrestant la Conselleria d'Agricultura de la flamant Generalitat provisional no serveix per a res i encara no tenim noticia de que el Conseller hagi obert la boca per a dir res. No se sap quina ocasió més adient espera.

Extendre la vaga a la resta de l'Estat

La Unió de Pagesos ha enviat representants a la reunió que la Coordinadora de Organizaciones Ganaderas y Campesinas (COAGC) ha tingut aquest cap de setmana. El seu interès es extendre la vaga a la resta de l'estat, i així enganxar amb les mobilitzacions dels productors de llet del Nord de l'estat. Sembla ser que els agricultors de l'Aragó i la Rioja estan a punt de saltar.

Aquesta vaga de pagesos pot ser sonada.■

Josep Monells

Ultimes eleccions

ROCA (Gavà)

pesa la divissió sindical

Amb 3.715 treballadors, Roca és l'empresa més gran de la comarca del Baix Llobregat, i la que compta amb una història d'acomiadats més important des de 1957, data de la primera vaga. A rel la última vaga, a la qual es tornà al treball d'una manera unida però amb una profunda divisió entre les centrals sindicals, la patronal no ha afluixat les seves mesures repressives.

La prohibició d'assemblees a l'empresa, l'imposició d'un calendari laboral, les contínues sancions a destacats líders obrers, la no readmisió dels acomiadats de les darreres vagues..., només han estat possibles mercès a la feble activitat sindical desenvolupada i la desmoralització regnant.

Malgrat això, els treballadors han engruixit els sindicats de classe, especialment CC.OO., que compta al voltant de 1.800 afiliats, cercant en ells el instrument de lluita per les seves reivindicacions. I en plantejar-se les eleccions sindicals, són ells qui pressionen per a què s'arribi a un acord entre totes les centrals sindicals, incluida la CNT, amb la fí d'anar a les eleccions desbordant el decret del Govern. Però malhauradament, aquest acord durà poc. Davant la postura tancada de la patronal, es convocaren assemblees fora de l'empresa i de l'horari de treball, amb escassa participació, i les centrals, donat els resultats, decidiren celebrar les eleccions d'acord amb la normativa del govern, llevat de la CNT, que plantejà el boicot. Es concreta la data pel 22 de Març. La batalla es situa en anar juntes totes les centrals a les eleccions. Els militants de la LCR a CC.OO., proposen una llista unitària, front a la majoria de CC.OO. que vol presentar-se amb llistes tancades, argumentant el major pes d'aquesta central respecte les altres. Com això va en contra de la posició de CC.OO. de llistes obertes, s'aconsegueix que a una reunió de les centrals, CC.OO. presenti una llista de 39 candidats, és a dir, 13 més dels 26 que li corresponen a ROCA segons el decret, perquè la llista no sigui bloquejada. No obstant, ni la CSUT, ni la UGT, ni USO s'avenen a formar part de la llista, exigint que el nombre de candidats sigui el mateix per totes les centrals. Donat el major pes de CC.OO. respecte les altres centrals, aquesta no accepta la proposta i no s'arriba en cap acord, presentant-se cada central amb llistes tancades.

No hi ha dubte que aquest "estira i afluixa" entre les centrals sindicals i llurs tensions, són un element que afavoreix les maniobres de la patronal, propiciant la creació de candidatures "independents", és a dir, grogues. Les eleccions es presenten doncs, difícils. Es fa necessari un esforç de les centrals sindicals per anar juntes a les eleccions, per tal d'aturar la candidatura groga de la direcció. És una greu responsabilitat la que hi ha contreta. ■

M. Garcés.

BANCA

balanç positiu

Malgrat encara manquin les eleccions sindicals a bastants Bancs (Banesto, Hispano, Popular, etc.), ja podem fer un balanç provisional dels resultats, que ens permetin afrontar les tasques a desenvolupar pels comitès d'empresa i pels sindicats de classe del nostre ram.

Els projectes comuns de banquers i govern, continguts al decret llei, anaven encaminats vers tres objectius:

– que els comités perdessin tota relació directa amb les assemblees.

– retallar les garanties sindicals, com a millor manera d'afeblir la nostra capacitat d'organització.

– un nou intent de dividir els treballadors, entre categories (dos col.legis) i edats (prohibició als menors de 18 anys d'esser candidats).

Davant totes aquestes maniobres i retalls, l'alternativa dels treballadors havia de ser donar una batalla pràctica i unitària per la conquesta de la plena unitat sindical, la qual cosa implicava desbordar la normativa electoral.

Creiem que, malgrat les insuficiències, hem desbordat parcialment alguns aspectes del decret. El primer, és la generalització que s'ha produit en realitzar eleccions a la majoria de centres de treball, malgrat que el govern pretenia que només es fessin allà on fós estrictament necesari. El segon, és l'aconseguit per Banca Catalana, que després d'un procés assembleari logrà imposar l'elecció a un sol comité per plaça i l'elecció en un sol col.legi electoral que agrupà totes les categories.

El vot massiu dels treballadors vers les candidatures de les centrals sindicals de classe, expressen els desitjos d'ensorrar definitivament el sindicalisme vertical i llurs succedanis (sindicats "grocs" com el SITC i candidatures patronals "independents"). El vot majoritari als sindicats de classe (primer CC.OO. i després UGT), també expressa el sentiment de que aquestes eleccions –malgrat les seves limitacions– eren un pas endavant en la conquesta de la llibertat sindical i un instrument adient per la conquesta de les reivindicacions pendents.

I partint dels anàlisis anteriors, és senzill preveure una estratègia de lluita pels comités i els sindicats. Les tasques a realitzar, han de combinar diversos factors:

1. La coordinació dels comités d'empresa a nivell estatal de cada banc, sota un programa de reivindicacions específiques d'empresa (guarderies, amnistia laboral, pas dels "botones" a administratius, seguretat i higiene, etc.).

2. Avançar vers la negociació d'un nou conveni col.lectiu que revisi de dalt a baix, les nostres condicions de vida i treball. Aquest objectiu pot possibilitar la coordinació entre els diferents bancs.

3. La lluita constant per la llibertat sindical, que inclou: la devolució del patrimoni sindical, les garanties per les centrals sindicals, dret a vaga, dret a assemblees, aconseguir el Còdig o Estatut del treballador, etc.

4. Reforçar l'afiliació als sindicats, i que aquests impulsin la coordinació dels comités. Al mateix temps, serà fonamental la coordinació estable de les centrals sindicals del ram, amb la garantía d'aconseguir una major força de cara la negociació de les nostres necessitats econòmiques, socials, sindicals i polítiques. ■

ENRIC PRAT
Membre del Secretariat de Barcelona de CC.OO. de Banca i Estalvi.

MANIFESTACIÓ CONTRA LA CRISI

De 6.000 a 8.000 treballadors varen recòrrer el divendres dia 10 les Rondes de Barcelona, des del Mercat de Sant Antoni fins el carrer Balmes. Convocats per la "Coordinadora d'empreses en crisi" i totes les centrals sindicals –després de la prohibició de la del dia 3 pel Govern Civil, dins de la setmana del 27 al 5 (veure DEMÀ nº 16)–, els manifestants hi acudien després d'haver-ho decidit en assemblea al seu lloc de treball. I hi varen acudir massivament, desbordant el recolzament formal donat per algunes direccions sindicals.

Abans d'arrencar a caminar es llegí el Manifest de la Coordinadora, aplaudit per tots els assistents. Encapçalaven la manifestació els companys de la SEAT amb una gran pancarta "Contra l'atur i els expedients de crisi; per un lloc de treball per a tots"; seguiem més pancartes de ROSELSON, d'empreses en suspensió de pagaments i expedients de crisi, una de color morat reclamant llocs de treball per a la dona, etc.

La marxa va ser molt ordenada i es distingien clarament els seus diferents components: endavant predominava el vermell, al darrera el vermell i negre anarcosindicalista, al mig les senyeres tricolors... però per damunt els colors i les tendències, un clam era unànim: "Treball sí, atur no", "Govern inverteix, el poble t'ho adverteix", "Fora el Pacte de la Moncloa", i també "Llibertat d'expressió, consell de guerra no!".

En acabar el recorregut, els manifestants, roncs però encara amb forces, cantaren "La Internacional" i donaren visques a la classe obrera. Mentres, a les Rambles, una manifestació d'estudiants per "Els Joglars", baixava amb espelmes enceses i es creuava amb una concentració de treballadors del "Metro" que lluien els adhesius de rigor en època de conveni i de lluita...

El centro de la ciutat havia sigut de nou testimoni de la voluntat de lluita de la classe obrera per defensar el seu lloc de treball, i de la seva negativa a canviar-lo per qualsevol mena de "contrapartides". ■

Prop de la meitat dels delegats abandonaren la sala

CONGRÉS DEL METALL, UGT

El passat cap de setmana s'ha fet el Ier Congrés de la Federació del Metall de la UGT. Hi assistiren delegats en representació de 60.000 afiliats.

El Congrés comptà amb la presència d'en Joan Codina, Conseller de Treball de la Generalitat, que fou secretari general d'aquesta federació fins que passà a ocupar la conselleria. També hi assistí el delegat per a Espanya de la FITIM (Federació Internacional de Treballadors de la industria Metalúrgica), el qual en el seu discurs va parlar de la necessitat de coordinar la lluita obrera contra el poder de les empreses multinacionals. Intervení posteriorment un membre de la comissió executiva estatal d'UGT-Metall, així com representants dels metalúrgics ugetistes del País Valencià i altres llocs de l'Estat.

Després d'aprovar per majoria la gestió del comité executiu sortint, es passà a la presentació i debat de les diferents ponències de que constava el temari del Congrés.

Una d'elles es referia a la problemàtica dels diversos sectors de la indústria del metall (siderometalúrgic, comerç metall, muntatges, metalgràfica, fontaneria i electricitat, elaboració, automòbil), i la necessitat d'aconseguir un Conveni-Marc per a tot el Metall, tant més quan el conveni del metall d'aquest any es proposa que sigui de nou mesos de duració perque a principis del segle es puguin negociar tots junts.

Fou a la ponència sobre acció reivindicativa on es plantejà un àmpli debat sobre quí ha de portar a cap la negociació col.lectiva. A l'apartat sobre política sindical el projecte presentat per la delegació Zona Franca i recolzat per l'executiu sortint, plantejava que "els únics organismes autoritzats amb capacitat de negociar són les centrals sindicals de classe". Amb això desapareixia el paper dels comités d'empresa acabats d'elegir, representants de tots els treballadors, amb capacitat de negociar. Malgrat tot, una proposta en aquest sentit fou derrotada.

En un altre apartat d'aquesta ponència, plataforma reivindicativa, es recollien la majoria de les reivindicacions que formen part de l'actual plataforma negociadora del conveni provincial del Metall, fent especial menció sobre el salari base net de 35.000 ptes: i la necessitat de reduir el ventall salarial.

A la ponència sobre organització i estatuts es remarcà la necessitat de reforçar les seccions sindicals d'empresa, órgan de base del sindicat, així com l'estructura organitzativa de la Federació (sindicats locals, comarcals...).

Hi havia una ponència dedicada al tractament de les empreses multinacionals on la UGT-Metall proposava una sèrie de recomanacions per a l'acció sindical, cridant a totes les organitzacions internacionals afiliades a FITIM i FEM a adoptar una sèrie de mesures conjuntes.

A la ponència sobre Economia hi havia una proposta de Metall-Poble Nou sobre la distribució de les quotes, xifrant els porcentatges destinats a Caixa de Resistència que fou desestimada per no haver estat inclida a la ponència sobre organització. Tinguda en compte més tard, fou derrotada.

L'elecció del comité executiu ha estat moguda. Circulaven dues llistes durant les sessions. Una d'elles prioritzava els membres de l'órgan a elegir entre els delegats de les grans empreses del metall (com la SEAT), identificats amb les ponències presentades pel comité executiu sortint. Amb això la representació de les petites empreses i de les comarques era gairebé inexistent amb el perill d'abandó de les tasques a aquestos llocs.

En no arribar a cap acord per a unificar les llistes, els representants del Metall Zona Centre, Metall Poble Nou i la major part de les comarques optaren per abstenir-se a la votació tot abandonant el Congrés. El Comité Executiu elegit responia a la votació dels delegats que representaven una mica més de la meitat dels membres de la federació. No hi ha cap dubte de que això pot repercutir a ulteriors aconteixements de la vida de la Federació al comptar amb un organisme elegit amb aquest percentatge de vots. Per això, més que mai la gestió de l'executiu deurà tenir en compte aquesta situació.

Francisco González Sánchez, membre del comité d'empresa de CLIMATROL i delegat al Congrés pel Sindicat Local de Zona Centre. ■

LA SITUACIÓ SINDICAL I LA LLUITA CONTRA LA CRISI

Per part de la Comissió Sindical foren presentats al plenari del Comitè tres informes: un sobre la situació del moviment obrer respecte a la crisi i el tancament d'empreses, els propers convenis, les centrals sindicals i el Pacte. Aquest informe general anava acompanyat de dos més que feien referència al balanç de les eleccions sindicals (relació de forces entre centrals per rams i comarques; desbordament del decret; programes de les candidatures i el paper jugat pels companys i companyes de la LCR) i a la lluita contra la crisi (anàlisi de l'intent d'institucionalitzar el pacte, tant des de la Conselleria de Treball, como amb els "pactes comarcals" i les vies per aixecar una alternativa obrera a la crisi a comarques i centralment; aprofondir en la lluita contra l'atur).

Lògicament a la discussió s'incorporaren un balanç del desenvolupament i els resultats del recent congrés de la UGT catalana i les condicions polítiques i organitzatives en les que es planteja el proper Congrés de la CONC.

(Del sumari de l'informe sobre la crisi):

"*1- Qué vol dir "desacceleració en l'index de preus al consum"?*
2- Qué està succeïnt amb la inversió?
3- Qué passa amb la massa monetaria?
4- A on và la "Reforma fiscal"?

PROGRAMA:

MIDES PER A MANTENIR EL PODER ADQUISITIU DELS SALARIS:
5- Respecte a l'index del cost de la vida.
6- Respecte als salaris.

MIDES PER A CONTENIR L'ATUR I AUGMENTAR EL TREBALL:
7- Front a les empreses en crisi.
8- Per a crear llocs de treball.

MIDES PER A MILLORAR LES CONDICIONS DE VIDA:
9- Respecte als serveis.
10- Davant el sector primari.

CARACTERITZACIÓ I ALTERNATIVA ALS ACTUALS PACTES COMARCALS"

(Fragment del punt 6 de l'informe, referent als salaris).

"*– Revissió semestral, encara que s'ha d'anar a reduir els terminis de les revisions, ja que és l'única manera de mantenir el poder adquisitiu, sense massa perjudici.*

– Salari mínim interprofesional de 30.000 ptes.

– Asegurança d'atur amb el 100% del salari real.

– Cap jubilació per sota del salari mínim.

– Exenció de l'IRTP a les rendes inferiors de 500.000 ptes.

(Si diem IRTP a carrec de l'empresa, l'hi estem carregant un impost sobre el volum de treballadors que emplea i no sobre els beneficis que obté. Es incorrecte carregar-ho sobre la masa salarial (...). Es més correcte l'exenció, buscant els ingressos de l'Estat per mitjà d'impostos directes sobre els beneficis, el patrimoni net, etc.).

– Exenció de la quota dels treballadors a la Seguretat Social per sous inferiors a 500.000 ptes. anuals (idèntic raonament)."

(De l'apartat sobre empreses en crisi).

"*... No seria correcte plantejar que les empreses passessin a mans dels treballadors perque l'entorn en que es mouen les enfonsaria, perquè no es tracta de convertir als treballadors en empresaris, ni molt menys de fomentar la competència al mercat, entre treballadors*". ■

Una campanya amb tres eixos, que recullen els actuals objectius de les mobilitzacions

LA SITUACIÓ POLITICA

Els informes i la discussió es van centrar entorn les implicacions económiques i polítiques del Pacte de la Moncloa, sobre la relació de forces entre les classes. També s'analitzà el significat del canvi de govern, l'evolució de les principals forces burgeses i els darrers aconteixements a les Cortes (ponència constitucional i llei municipal). Es sobre aquesta base que foren tractats els problemes d'afiançament d'una alternativa burgesa a Catalunya i les contradiccions de la Generalitat Provisional. Es va fer un balanç de les recents mobilitzacions (Seat, empreses en crisi, diada de la dona treballadora) i sobretot de les mobilitzacions contra el Consell de Guerra a Els Joglars, l'actitud dels diferents partits davant aquests fets i les implicacions que pot tenir aquest atac a la llibertat en la consciencia i l'actitud del nostre poble front a la Constitució i a la Generalitat. Es subratllà la necessitat d'intensificar el treball al sí de les organitzacions de masses, particularment els sindicats, fent-ne un lloc prioritari d'agitació i mobilització política per a la defensa de tots els drets democràtics, amenaçats pel govern UCD.

miting LCR-JCR

una constitución que reconozca todas las libertades

elecciones al Parlament de Catalunya

¡elecciones municipales libres y ahora mismo!

En aquest sentit, el Comité Nacional es refermà en la justesa dels tres temes centrals amb els que –a la darrera reunió– es va decidir endegar una campanya d'agitació política, arreu de Catalunya. Aquesta campanya no pot ser un sustitutiu del treball unitari (campanya unitària de recollida de signatures per un document sobre la constitució, en el que es demana un Referèndum "MONARQUIA-REPUBLICA"; acords en torn a la llei municipal i per exigir una convocatoria immediata de les eleccions; taules com la que ha convocat la manifestació del pasat diumenge) ni tampoc vol ser el sustitutiu d'un treball –imprescindible– al sí d'altres campanyes d'un gran abast de masses (com es el cas de la de l'Entesa, "que no ens retallin l'estatut").

Es tracta de dur a terme tot un seguit de mítings o senzillament xerrades a tots els barris o pobles de Catalunya a on la L.C.R. té una mínima presencia organitzada. Xerrades que han de servir per analitzar el transfons polític dels aconteixements actuals, els projectes de la burgesia en el terreny constitucional, municipal, etc. i donar-hi una alternativa de classe que reforci la unitat dels treballadors i el poble. Es tracta doncs, d'ajudar a tots els nostres amics i els treballadors, els joves, que s'interessen per la nostra alternativa, a veure la relació que hi ha entre les lluites actuals i els objectius polítics més a mig terme. De preparar, doncs, la participació en combats que seràn decissius.

L'agreujament de la crisi als municipis, obliga a definir una política molt més clara als partits obrers i les Associacions de Veïns: o apuntalen els consistoris franquistes a canvi d'un simulacre de control, o els fan entrar en una crisi definitiva, negant-lis cap suport i passant a intervenir directament en la vida municipal (aturant agressions urbanes, imposant reividincacions) sobre la base de la mobilització. Es així, en el contexte d'una ofensiva municipal de base, com les mobilitzacions generals per la convocatoria d'eleccions, poden fer recular a la UCD i fer-li pagar un preu molt alt pel retràs dels comicis municipals. ■

11-12 de Març

REUNIÓ PLENÀRIA DEL COMITÉ NACIONAL DE CATALUNYA DE LA L.C.R.

Els passats dissabte 11 i diumenge 12 de Març es reuní en sessió plenària el nostre màxim órgan de direcció a Catalunya. L'agenda de la reunió comprenia tot un seguit de punts d'important actualitat política i d'altres organitzatius que fan referència a l'estat del partit, finances, premsa i obertura de locals, etc. Els principals temes que es tractaren son:

- **Anàlisi de la situació política.**
- **La situació sindical i les reivindicacions obreres.**
- **L'agreujament de la situació als municipals.**
- **L'elaboració d'un avantprojecte de bases per a un Estatut Federal per a Catalunya.**

El diumenge, es suspengué la sessió a mig matí, per tal de que els membres del Comité poguessin asistir a la manifestació convocada per la llibertat d'expressió.

En alguns dels punts no es prengueren resolucions noves, doncs el treball del Comité es limità a analitzar els canvis a la situació i a fer el balanç de les altenatives que haviem donat i de la intervenció del partit.

En d'altres temes, però, reprodium extractes dels informes, resolucions o senzillament material de treball, com és el cas del projecte d'estatut, dels que els simpatitzants interessats en poden demanar exemplars als nostres locals. ■

BASES D'UN ESTATUT FEDERAL PER A CATALUNYA

"1) Catalunya és una nació sobirana. Com a tal i en exercici lliure del dret d'autodeterminació, decideix mantenir vincles econòmics i polítics amb els altres pobles que formin l'Estat Federal Espanyol, al qual Catalunya delega una sèrie de competències. L'autogovern de Catalunya pren la forma d'una República Catalana en la qual tots els drets democràtics son reconeguts".

Aquest és l'article que encapçala les Bases d'un Estatut Federal, que foren presentades al Comité Nacional i aprovades "com a document de treball del partit", per a la discussió política tant dels projectes de Constitució com de les alternatives que donen els partits a Catalunya. Aquestes BASES són la proposta que fem els marxistes revolucionaris **davant la situació actual** per a defensar conseqüentement les llibertats democràtiques i nacionals i els interessos dels treballadors. Però no són ni **la solució** ni cap alternativa acabada, doncs creiem que no hi ha solució fora de la Revolució Socialista, d'una República Catalana Socialista, en el marc d'una República Socialista Federal Espanyola. Aquest Estatut és una mica diferent dels models que circulen actualment. La majoria de projectes d'Estatut es limiten a una distribució de competències entre l'Estat i Catalunya, sense indicar-ne el contingut social. Nosaltres no creiem que es pugui separar la reivindicació nacional d'una o altra posició de classe. Per això, a la vegada que establim una distribució de competències, indiquem també les mesures concretes que cal pendre per tal que l'autogovern no perpetui o, fins i tot, incrementi l'explotació dels treballadors, sinó que sigui una eina en la lluita per la seva definitiva emancipació social. Veiem-ne dos exemples:

(Del títol COMPETÈNCIES EXCLUSIVES DE CATALUNYA):

"*7) Administració de justicia: plantejant la prèvia abolició de la legislació repressiva franquista, la depuració de jutges i funcionaris i l'establiment de tribunals elegits per la població. Derogació del règim penitenciari franquista.*

8) Ensenyament, recerca, cultura, patrimoni artístic i monumental: establint una escola única, pública, gratuita, pluralista i obligatòria fins els 18 anys; una Universitat catalana, democràtica i al servei dels treballadors...". ■

Una tasca de consolidació política:

LA DISTRIBUCIÓ DE CARNETS L.C.R.

Es va constatar la necessitat de fer de la distribució de carnets una eina de consolidació política i orgànica del partit, un avenç en la capacitat d'intervenció i centralització dels comités locals, zonals o comarcals.

Si bé fins ara s'han anat distribuint segons els criteris que va donar el Comité Central, cal constatar:

- **Força lentitud en dur endavant aquesta tasca.**
- **No s'ha millorat la centralització de dades i de fons económics.**

Es tracta de donar un tomb en la questió dels carnets, que significa abans de res, corretgir les dues falles apuntades. Però no es tracta solsament de donar-hi una eficacia administrativa. Les direccions territorials del partit tenen d'aprofitar-ho per crear noves formes de treball, agils, que permetin un lligam polític més estret de tots els simpatitzants, amb la intervenció quotidiana i les campanyes centrals de la L.C.R. Intervenció que pot ser planificada amb un coneixement molt més exacte de les nostres forces i de la nostra capacitat de mobilització. ■

AGENDA MITINGS LCR-JCR

DISSABTE 18 de Març a les 6,30 de la tarda
MITING LCR-JCR AL VERDUM (Barcelona)
Lloc Local Parroquial (Viladrau, 100)
Parlaran: Dolores Jimenez Rius
Francesc Martí García
José Borras Medina

DIVENDRES: 17 de Març, a les 8 del vespre
MITING LCR-JCR AI CLOT-SGDA. FAMILIA (BARCELONA)
Lloc: Institut Sant Josep de Calasanç (Sant Quintí, 32)
Parlaran: Josep Casals i Navas
Josep Mª Villanueva Cano
Pau Pons i Sagrera
Elisenda Nogué i Clavero.